

Página Roja

nueva época

Cuatro años de la invasión de Putin

A PESAR DE ZELENSKY, LA UE Y EL CHANTAJE DE TRUMP, ¡LA RESISTENCIA UCRANIANA SIGUE!

El pueblo ucraniano necesita nuestra
solidaridad internacionalista. ¡Fuera Putin!

nº 3

FEBRERO 2026

DONATIVO 4€

Equip editorial

Ame Luna Roseiro
Felipe Alegría
Laura Requena

Maquetació

Equipo de Comunicación de
Corriente Roja

Dipòsit legal

SE-7816-2011

Els nostres llocs web

www.corrienteroja.net
www.correntroig.org
www.litci.org

Contacte

info@corrienteroja.net

@correntroig

Índice

4

Fer costat a Ucraïna
davant de la invasió de
Putin, malgrat els EUA, la
UE i Zelensky

6

Lluitar contra el
rearmament i la despesa
militar i donar suport a
la justa lluita del poble
ucraïnès

8

Opinions de diversos
obrers sobre el panorama
actual

10

Kiev: Una ciutat sense
llum, però amb carrussells
luminosos

Arseniy, de Priama Diia (Acción directa)

13

Entrevista a Andriy
Movchan

16

Contra la propaganda
rusa i el dogmatisme
esquerranista: solidaritat
amb Ucraïna

*Assemblea de Solidaritat Antifeixista
amb Ucraïna (ASAU)*

19

Salvem als presoners de
guerra de les urpes de
Putin

E

Editorial

En l'aniversari dels quatre anys de la invasió a gran escala de Putin, Ucraïna continua resistint heroicament enmig d'un despietat atac rus a les seves infraestructures energètiques, amb el qual castigar i doblegar a la seva població. Des de l'hivern de 2022, míssils i drons russos han atacat centrals elèctriques, subestacions i centrals tèrmiques. Però els atacs d'aquests mesos han estat particularment greus, convertint el duríssim hivern en una lluita per la supervivència per a milions d'ucraïnesos/es.

Després de retirar gairebé per complet la seva ajuda a Ucraïna, Trump li exigeix ara que capítuli davant Putin, per a donar pas a un alto al foc i a la fi de la guerra i poder, així, acudir a les eleccions de mig mandat del 3 de novembre com el gran pacificador. Per als EUA, Rússia ja no és un enemic a combatre, sinó una potència amb la qual establir una "estabilitat estratègica".

La pau de Trump es basa a acceptar les exigències de Putin, obligant a Zelensky a lliurar-li tot el Donbass, mentre ell colonitza en el seu benefici la resta d'Ucraïna, a la qual deixaria inerte davant l'imperialisme rus. Trump pretén repartir-se amb Putin els recursos d'Ucraïna, alhora que els de l'Àrtic, i de pas allunyar a Rússia de la Xina.

Que Trump aconseguixi el seu objectiu d'o no, dependrà del rebuig que trobi Zelensky al poble ucraïnès, i de la seva determinació per a enfrontar els plans de Putin i Trump.

Tampoc les limitades "ajudes" de la Unió Europea a Ucraïna, sotmeses als plans de Trump, són en absolut desinteressades, sinó que persegueixen reservar la seva part en els sucosos negocis de la reconstrucció i en l'apropiació d'una part del botí de les seves empreses públiques i les seves riquíssimes terres agrícoles.

El govern de Zelensky, enmig del descrèdit i la indignació social pels escàndols de corrupció, segueix sense nacionalitzar les indústries estratègiques per a posar-les al servei de la guerra, mantenint una immensa dependència de les armes occidentals. En comptes d'atendre les necessitats socials més urgents, aprofita la invasió russa per a retallar drets elementals i llibertats polítiques i sindicals, mentre els nous oligarques amb el seu entramat de funcionaris, ministres i diputats corruptes, roben en gran escala, viuen còmodament i se les arreglen perquè els seus fills evadeixin el reclutament. Tot això provoca indiferència o fins i tot el rebuig entre la joventut obrera i estudiant per a unir-se a l'exèrcit.

És una enorme desgràcia, com mostrem en aquestes pàgines, que la resistència obrera i popular ucraïnesa segueixi òrfena del suport de la majoria de les organitzacions d'esquerra europees, amb arguments que no se sostenen. Per part nostra, continuem fent costat al poble ucraïnès en el combat per la seva llibertat i integritat nacional, unint aquest suport a la lluita per una sortida socialista per a Ucraïna i Rússia i per uns Estats Units Socialistes d'Europa; desemmascarant i enfrontant en aquest procés al govern Zelensky, a l'imperialisme nord-americà i a la hipocresia interessada de la UE. Amb aquesta perspectiva i aquest programa, treballem per a construir un partit revolucionari a Ucraïna.

En aquestes pàgines volem establir un debat amb totes aquelles organitzacions i activistes que donen el seu suport a la resistència ucraïnesa, així com amb els qui estan disposades a escoltar les raons per les quals cal donar-lo. El nostre objectiu: impulsar junts la urgent solidaritat internacionalista i de classe amb Ucraïna.

”

Fer costat a Ucraïna davant de la invasió de Putin, malgrat els EUA, la UE i Zelensky

Donald Trump participa en una conferència de premsa conjunta juntament al president ucraïnès Volodymyr Zelensky a Mar-a-Lago a Palm Beach, Florida, el 28 de desembre de 2025.

La intervenció de potències imperialistes rivals en els conflictes i guerres dels països semicolonials és un fet des del sorgiment mateix de l'imperialisme i avui es presenta de forma accentuada. Ningú pot negar la intervenció indirecta dels EUA i de la UE, així com també de la Xina, en la guerra d'Ucraïna, així com el caràcter proimperialista i antiobrer del govern Zelensky.

Però això no elimina l'aspecte central: estem davant una guerra d'agressió nacional de l'imperialisme rus, segona potència militar del món, contra una nació semicolonial més feble, a la qual vol sotmetre amb mètodes d'extrema crueltat. Una guerra el propòsit de la qual és el control i l'annexió d'un

país que és un enorme graner, té una ubicació geogràfica clau per al trànsit energètic i comercial i una dimensió i recursos que el Kremlin necessita per al seu projecte de Gran Rússia.

Aquest fet defineix una guerra justa per part dels ucraïnesos. La intervenció indirecta dels imperialismes nord-americà i europeu, o el xinès, cadascun amb els seus propis interessos i la naturalesa del govern Zelensky no modifiquen això encara que hagin de ser tinguts en compte per a precisar la nostra política.

Des de Marx, seguint per Lenin o Lev Trotsky, els socialistes sempre van defensar als pobles oprimits encara que estiguessin

dirigits per governs reaccionaris, davant dels atacs de les potències imperialistes.

No estem, per tant com diuen algunes forces d'esquerra, davant una guerra interimperialista, per "delegació", dels EUA i la UE amb Rússia, en la qual Ucraïna seria simple carn de canó. Per als qui defensen aquesta posició no importa que triomfi Ucraïna o Rússia: en tots dos casos venceria un camp imperialista i perdria la classe treballadora i els pobles ucraïnès i rus.

Però si bé la naturalesa d'una guerra pot canviar, només podríem definir la guerra d'Ucraïna com a guerra interimperialista si les tropes nord-americanes es fessin

amb el comandament militar i el control dels combats, la qual cosa exigiria la seva intervenció sobre el terreny. Això no ha succeït i és més que improbable que passi. Per contra, en el seu objectiu de repartir-se amb Putin els recursos ucraïnesos i l'exploració de l'Àrtic així com d'allunyar a Rússia de la Xina, el que pretén Trump és obligar a Zelensky a capitular davant les exigències annexionistes de Putin.

La classe treballadora europea hem de fer costat al poble ucraïnès en el combat per la seva llibertat i integritat nacional, unint aquest suport a la lluita per una sortida socialista per a Ucraïna i Rússia i per uns Estats Units Socialistes d'Europa; desemmascarant i enfrontant en aquest procés al govern Zelensky, a l'imperialisme nord-americà i a la hipocresia interessada de la UE.

Aquest suport s'expressa en l'organització de combois d'ajuda com els efectuats al sindicat miner-metal·lúrgic de Kryvyi Rih (amb molts dels seus membres en el front) o en la campanya perquè lluitadors classistes com Denys Matsola i Vlad Zhuravlev, capturats en la defensa de Mariúpol, siguin inclosos en les llistes d'intercanvi de presoners de guerra. També a donar suport a les mobilitzacions populars que va haver-hi contra l'intent de Zelensky de controlar els organismes anticorrupció i contra la corrupció del seu govern, així com a recolzar el repudi generalitzat del poble ucraïnès contra les maniobres i pretensions de Trump.

Com podem desemmascarar els enganys i interessos d'Occident, Zelensky i l'oligarquia ucraïnesa que representa, si no és des de les trinxeres que resisteixen la invasió de Putin? Es pot ser neutral davant els bombardejos i les penalitats sense límit que està patint la classe treballadora ucraïnesa? Com es pot acusar els treballadors ucraïnesos que es defensen de la brutal agressió del segon exèrcit

del món de ser uns titelles dels EUA i la UE?

Del resultat de la guerra dependrà la força de la resistència de la classe treballadora i el poble ucraïnès al seu govern i a l'espòli rus, nord-americà i europeu. També l'impuls de la lluita de la classe treballadora i els pobles de la Federació russa per a acabar amb la dictadura de Putin, l'amic de Trump. Ens hi juguem molt a Ucraïna!

Peus de foto.

A dalt: pancarta en una protesta a Berlín amb el lema "Russos contra la guerra, a baix el dictador, llibertat per a Ucraïna

A baix: Pancarta con el lema "Putin és un criminal de guerra."

Lluitar contra el rearmament i la despesa militar i donar suport a la justa lluita del poble ucraïnès

Hi ha organitzacions d'esquerra que defensen formalment la retirada de les tropes russes d'Ucraïna però, al mateix temps, es neguen a prendre posició a favor d'Ucraïna, un país semicolonial sotmès a una bàrbara agressió imperialista per part de la Rússia de Putin.

Diuen que no es col·loquen de part del bàndol militar ucraïnès ni del rus i que estan, per contra, "contra el rearmament i la guerra i per la pau". Fins i tot han donat suport a campanyes de boicot a l'enviament d'armes a Ucraïna.

Aquestes organitzacions s'equi-

voquen greument. La lluita contra el rearmament, el militarisme i la guerra és una necessitat vital en el període històric en el qual ens trobem. Però contraposar aquesta necessitat al suport a Ucraïna enfront de l'agressió militar russa és un raonament formal que ignora la necessitat i el dret d'un poble a resistir la invasió del seu país per un exèrcit imperialista.

El suport militar limitat i hipòcrita dels països imperialistes europeus a Ucraïna (els EUA ja han suspès gairebé tota la seva ajuda militar) és utilitzat pels seus gover-

ns com a excusa per a justificar el rearmament en el qual estan immersos, mà a mà amb tot el món imperialista, occidental i oriental, inclòs Xina i Rússia. Una carrera que està associada a la descomposició de l'ordre mundial que va seguir a la Segona Guerra Mundial i que va unida a l'impuls del militarisme i dels atacs a les llibertats democràtiques.

I en això el govern espanyol no és una excepció, sinó que com venim denunciant, porta més de 60.000 milions d'euros compromesos en despesa militar des que va arribar a la Moncloa el 2018, amb compromisos que s'estenen fins a 2042, seguint així l'estela dels seus socis europeus. Els governs europeus arriben fins i tot a plantejar el rearmament com la peça clau per a la reindustrialització i la modernització productiva.

Però ningú pot negar a Ucraïna el dret a defensar-se de la brutal ofensiva de Putin. Si estiguéssim al capdavant del govern, d'un govern dels treballadors, no dubtaríem a ajudar militarment a Ucraïna en tot el que poguéssim. En relació amb els governs imperialistes europeus, no els reclamem l'enviament d'armes a Ucraïna perquè sabem que el seu lliurament sempre va vinculat a xantatges i condicions inacceptables. No obstant això, no se'ns passa pel cap boicotejar el lliurament d'armes que puguin fer a Ucraïna.

En això seguim els criteris que el revolucionari rus León Trotsky va establir el 1938 quan, dirigint-se a companys italians, discutia sobre un problema similar amb grups ultraesquerranistes. Els deia: "Suposem que demà esclata una rebel·lió a la colònia francesa d'Algèria sota la bandera de la independència na-

cional i que el govern italià [Mus-solini], mogut pels seus propis interessos imperialistes, es prepara per a enviar armes als rebels. Quina hauria de ser l'actitud dels treballadors italians en aquest cas? He pres a propòsit un exemple de rebel·lió contra un imperialisme democràtic amb intervenció del costat dels rebels d'un imperialisme feixista. Deurien els treballadors italians impedir l'enviament d'armes als algerians? Que qualsevol ultraesquerranista s'atreveixi a respondre afirmativament a aquesta pregunta. Tot revolucionari, juntament amb els treballadors italians i els algerians rebels, rebutjaria tal resposta amb indignació. (...) Al mateix temps, els treballadors marítics francesos (...) es veurien obligats a fer tot el possible per a bloquejar l'enviament de municions destinada a ser utilitzada contra els rebels. Només una política així per part dels treballadors italians i francesos constitueix la política de l'internacionalisme revolucionari”.

Estar del costat d'Ucraïna enfront de l'imperialisme rus no significa estar amb Zelenski i l'imperialisme occidental. Per contra, la

defensa de la revolució ucraïnesa té com a punt de partida la lluita per derrotar la invasió russa, al mateix temps que combatem a Zelensky, la seva política militar i la seva corrupció, i denunciem sense embuts a l'OTAN i al rearmament i el militarisme dels països imperialistes.

Si bé no estem en condicions d'enviar armes a Ucraïna, sí que ho estem per a ajudar política i materialment a la resistència obrera i popular ucraïnesa: a les seves

organitzacions sindicals i col·lectivitats obreres, a treballadors que estan en el front, a estudiants en lluita o a presoners destacats per la seva lluita a favor dels treballadors perquè siguin inclosos en les llistes d'intercanvis.

Opinions de diversos obrers sobre el panorama actual

2025 va ser un any de greus convulsions a Ucraïna. Les protestes anticorrupció de juliol, la prolongada guerra, la pressió dels governs i l'aprofundiment de la desigualtat social, han tornat a aguditzar el tema de la lluita de classes, que està a l'ordre del dia. En aquestes condicions, és especialment important escoltar la veu dels qui sostenen el país: els i les treballadors/es.

En aquest article preguntem a diversos treballadors ucraïnesos perquè ens donessin la seva opinió sobre alguns dels esdeveniments més destacats de l'any passat: l'escàndol de corrupció de Mindich, les pressions del pacificador Trump per a negociar el saqueig, o la situació social. Publiquem les seves reflexions canviant els noms

David, obrer i soldat (Kiev)

La nostra situació militar en el front és francament deplorable. Quant a l'escàndol de corrupció en curs en el context de la guerra, el que està clar és que Trump l'està utilitzant per a obligar a Zelensky a acceptar el pla de pau que proposa. Segons les meves observacions, ara hi ha més gent que està reaccionant positivament al possible pla de pau, perquè la guerra, francament, ha esgotat a tots.

Però certament continua havent-hi queixes notables sobre els arguments de Trump. En particular, la transferència de territoris sobre els quals Rússia ni tan sols ha es-

tablert el control, és un complet disbarat. Em temo que no hi haurà un pla de pau just en les condicions en què vivim. Hipotèticament, l'opció ideal seria una situació revolucionària a Rússia i la devolució dels territoris ucraïnesos annexats a partir de 1991 (o 2014, en el pitjor dels casos). Però aquest escenari és improbable.

La desigualtat social en la rereguarda és repugnant: els joves han començat a graduar-se, però Europa està reduint la migració, i la majoria de la gent no voldrà anar-se'n. La majoria dels qui se'n van són homes desesperats. L'economia està a prop del col·lapse, els preus puguen, els salaris no. Tot continua igual.

Stepan, treballador agrícola (Lviv)

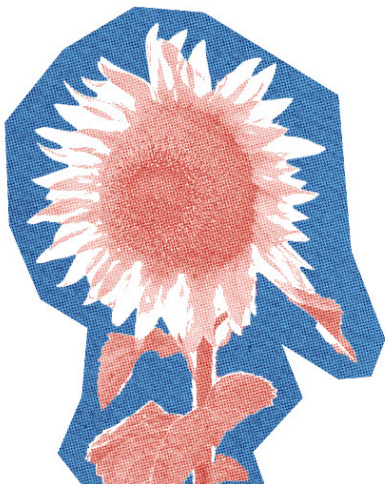
Els ucraïnesos saben perfectament que els alts comandaments roben, fins i tot malgrat la guerra.

L'últim escàndol amb Mindich va empitjorar l'actitud de la gent cap al president i el gabinet, però certament no va ser una sorpresa.

En quant a l'anomenat "pla de pau de Trump", en general es percep amb un profund rebuig a la societat ucraïnesa. Per a la gran majoria, l'únic resultat just i acceptable de la guerra continua sent la devolució total de tots els territoris ocupats, sense concessions ni "intercanvis" a costa d'Ucraïna. Al mateix temps, no s'observa un

augment notable en la disposició a unir-se massivament a l'exèrcit per a aconseguir aquest objectiu. I això és en gran manera comprensible: la gent veu com Rússia lliura la guerra, recorrent a la tàctica de llançar agressivament "carn de canó" al front.

El resultat és que la gent vol un final just per a la guerra, però no pot evitar sentir que els ciutadans comuns hauran de pagar molt per ella, mentre l'elit viu còmodament.

Viktor, metalúrgico (Kamianske)

El cas “*Minditchgate” va causar una forta indignació pública: entre la ciutadania, els militars, els polítics de l’oposició i fins i tot fora del país. Sota la llei marcial, aquests crims es perceben amb especial duresa. Exigir la destitució dels funcionaris culpables no dona; la responsabilitat hauria de ser penal.

Al mateix temps, la societat ha rebutjat rotundament l’anomenat “Pla Trump”. Només pot haver-hi un veritable pla de pau: la retirada completa de les tropes russes del territori d’Ucraïna, el pagament de reparacions i un tribunal internacional per als criminals de guerra. Qualsevol altra fórmula es percep com una capitulació. Al mateix

temps, fins i tot l’OTAN reconeix que a Rússia li resulta cada vegada més difícil lliurar una guerra. La situació en el front, en particular les batalles per Pokrovsk, indica l’esgotament de l’enemic, malgrat les declaracions de propaganda i l’activitat dels bots, als quals no s’ha de donar importància.

Enmig de la crisi, les figures polítiques tradicionals i els discursos sobre un “govern d’unitat” han cobrat major rellevància, però la societat ha perdut la confiança en l’elit política actual. La demanda és molt més radical: justícia, depuració de poders i mateixa responsabilitat.

Les donacions a l’exèrcit van en augment, i creix la consciència que només nosaltres podem protegir el país. Però la justícia també ha d’estar a la rereguarda: la mobilització ha de ser general, sense traslladar la càrrega als pobres i els treballadors. Tots han de servir, inclosos els rics, els funcionaris i les forces de seguretat. No ha d’haver-hi nepotisme a l’exèrcit, i els comandants estan obligats a estar prop dels soldats i no a amagar-se a la rereguarda. Per aconseguir això, el poble, i sobretot els treballadors, hem de lluitar pels nostres drets, contra la corrupció, el robatori i el populisme. Ningú més que nosaltres resoldrà aquests problemes.

Les reflexions sobre l’ajuda exterior, principalment financera a Ucraïna són de summa importància. Tenim dret a retreure a Europa i els Estats Units que les quantitats assignades de fons i armes siguin inferiors a les possibles, que les decisions es prenguin amb massa lentitud quan l’ajuda es necessita immediatament, i que algunes declaracions de suport es quedin en el simple fet de parlar i publicar-se en diaris. Això es veu clarament en particular, en les discussions sobre la transferència de míssils Taurus per part d’Alemanya o de míssils Tomahawk per part dels Estats Units.

No obstant això, en el context dels escàndols de corrupció, sorgeixen inevitablement les preguntes: s’utilitzaran eficaçment aquests fons? acabarà una part a les butxaques de funcionaris corruptes? Són aquests escàndols els que afecten directament les decisions sobre la prestació d’assistència a Ucraïna i el seu volum. Per tant, juntament amb la qüestió del suport financer, l’auditoria dels fons ja assignats i un major control sobre l’assistència futura han de ser igualment importants.

Els casos Mindich i Energoatom són només una part de la corrupció que s’ha fet pública i ha causat enrenou. El que és molt més important és que podria haver-hi dotzenes, si no centenars, de casos similars a Ucraïna (i tot això durant

Oleksandr, treballador d’una fàbrica (Járkov)

la guerra!). La corrupció era un problema greu en temps de pau, però en condicions de guerra i amb injeccions financeres a gran escala, troba oportunitats addicionals per créixer. En cada cas individual, les quantitats poden semblar insignificants, però en conjunt, parlem de milers de milions de dòlars. Per a un país en guerra, en condicions de dèficit pressupostari constant i dependència de l’ajuda exterior, aquestes són pèrdues cabdals.

La corrupció soscava directament la capacitat de defensa i la situació a la rereguarda. Durant la guerra, pot considerar-se una forma de traïció de facto, fins i tot si es comet per a benefici personal. No importa d’on es sostreguin els fons: en defensa, en infraestructura crítica o en projectes domèstics. A Ucraïna no hi ha diners sobrants! Cada cèntim robat és una ajuda a l’agressor.

Kiev: Una ciutat sense llum, però amb carrussells lluminosos

Arseniy, de Priama Diia (Acció directa)

El sindicat Acció Directa en el seu IIIr Congreso, el passat mes d'agosto de 2025. Via @priama_diia a Instagram

Priama Diia és un sindicat estudiantil ucraïnès d'esquerres que defensa els drets dels estudiants, l'educació lliure i lluita contra l'impacte de la guerra en l'educació universitària, participant en la resistència antiimperialista contra l'agressor rus. Reproduïm a continuació un article escrit per un dels seus joves estudiants.

Han passat quatre anys des que l'agressor imperialista rus va llançar una ofensiva a gran escala contra el poble ucraïnès. Durant aquest temps, la maquinària militar de Moscou ha fabricat i llançat més de cinc mil míssils, el propòsit dels quals es redueix a la destrucció i el genocidi.

El règim de Rússia ha optat per una estratègia de terroritzar a la

població civil amb l'ambició de fer impossible la vida al nostre país i, per tant, obligar-lo a rendir-se.

Juntament amb la crisi climàtica global, aquesta temporada es caracteritza per les majors gelades, això representa un enorme desafiament per a tots nosaltres.

I és precisament a Kíiv on els problemes de calefacció, aigua i electricitat han assolit proporcions sense precedents: algunes zones de la ciutat es queden periòdicament sense electricitat ni calefacció, i fins i tot diverses institucions estatals (incloses les principals universitats del país) es troben en una situació crítica.

Sens dubte, les agressions i xantatges basats en les ambicions imperialistes són les culpables d'això.

Tanmateix, seria un error ignorar el paper de les elits ucraïneses en la falta de preparació de la capital per al quart any de guerra. Les masses populars van reaccionar indignades a l'anomenat "Mindichgate", quan persones properes al president es van veure involucrades en trames de corrupció.

Segons la nostra opinió, val la pena abordar un altre aspecte de l'actual política estatal: l'organització de la producció i el consum de recursos a la capital. L'administració de Kíiv no es va preparar per al fred hivern ni per al bombardeig de l'agressor, però al mateix temps es va preparar "per a les festes".

En aquest context, la celebració de l'"Hivern" a Kíiv, el funcionament del centre comercial, la presència

de publicitat lluminosa, etc., és un descarat absurd. Respecte al primer, els mitjans de comunicació descrivien l'esdeveniment de la manera següent: "Els visitants són rebuts per una filera de brillants arbres de Nadal i una zona de fotos il·luminades que assenyalen el camí cap a l'arbre d'Any Nou". També hi ha "cavallets" i altres atraccions en VDNH ("Parc d'Exposició de l'economia Soviètica").

Al mateix temps que aquest esdeveniment es va inaugurar a la ciutat, tot el districte de Holiivskyi i milers d'estudiants de l'Studmistechno ens vam quedar sense electricitat durant dos dies consecutius. Encara més evident en aquesta desfilada de consum irracional d'electricitat, va ser el fet que en els dies en què la temperatura superava els zero graus, es gastava energia a refredar artificialment la pista de patinatge per a evitar que es fongués. És a dir, l'energia de la ciutat durant l'hivern més fred en dècades, es va gastar a refredar

la pista de patinatge, l'únic propòsit del qual és generar guanys i mantenir la imatge de la capital.

La mateixa zona amb la pista de patinatge es va instal·lar no sols a VDNH, sinó també a Podil (zona residencial d'elit); és a dir, els recursos de la ciutat es van destinar addicionalment a equipar la pista de patinatge i la il·luminació.

La ciutat, una mar de tanques publicitàries la "lluenter de les quals" enlluerna.

A les nits fosques de Kíev, sense llum, grans pantalles amb anuncis de supermercats, venda d'alcohol i gimnasos parpellegen en l'horitzó. En zones sense electricitat, la gent es queixa de l'espectacle de llums que ofereixen els focus dels centres comercials.

El gegantí centre comercial "Respublika" és l'exemple més clar d'això. Cal destacar que cada gran suma de diners no és només una xifra en el pressupost. És un cúmul de treball humà. Darrere d'ella hi ha hores de vida: mans que van cons-

truir; ments que van dissenyar; tors treballats en tallers i oficines; electricitat generada a centrals; metall fos en forns; carbó extret de mines. Els diners només emmascaren això, invisibilitzen el treball, però el cost és el temps de treball invertit. Per tant, cada decisió sobre finançament és una decisió sobre cap a on dirigir l'obra pública. On es dirigiran els nostres esforços conjunts? A mantenir l'ostentació i les jerarquies d'estatus, o a reparar subestacions, aïllar habitatges i modernitzar xarxes?

Quan es gasten fons en "prestigi", significa que s'invertiran milers d'hores de vida humana. Aquest temps específic no es va destinar a hospitals, energia ni seguretat. El treball sempre és limitat per naturalesa. La societat no disposa d'un temps de treball infinit. Per tant, cada elecció suposa el rebuig d'alguna cosa més. Les "autoritats" de Kíiv no trepitjaran els interessos de les grans empreses, els guanys de les quals depenen de festivals,

Després de l'aprovació de la llei n.º 4555, van esclatar a Ucraïna les majors protestes des de l'inici de la guerra a gran escala, amb la participació de desenes de milers de persones. Activistes d'Acció Directa es van unir a elles i van sortir a Kíev, Lviv, Dnipro, Úzhgorod, Nikolaiv i Odessa. Juntament amb altres activistes solidaris i ciutadans comuns que van enriquir la protesta amb els seus cartells, lemes incendiàries i imatges vibrants, van demostrar que, fins i tot durant la guerra, la societat no permetrà que els qui ostenten el poder prenguin decisions arbitràries per a tornar a omplir-se les butxaques amb impunitat. PODER PER A MILIONS, NO PER A MILIONARIS! Via @priama_diia a Instagram

publicitat i centres comercials. Perquè la lògica del mercat dicta: si el comerç genera ingressos, té "dret" a l'electricitat.

I el fet que una persona comuna en un apartament sense electricitat no tingui generador és el seu problema personal. Les cafeteries amb generadors estan abarrotaades: la gent paga per la calefacció i un endoll. Però la prioritat de l'accés a les condicions bàsiques de vida hauria de ser als apartaments, no a les instal·lacions comercials d'oci.

Les mesures progressistes haurien de ser: restriccions administratives en l'ús de la il·luminació i els objectes que consumeixen energia que no estiguin involucrats en el sector productiu; menys rètols i focus en els centres comercials; i estalvi en elements de decoració i entreteniment com garlandes i atraccions; i la prohibició de les pantalles publicitàries durant la llei marcial. Els estalvis reduiran els costos de combustible per a les centrals elèctriques que han de ser reorientats a:

- Major dotació de personal de reparació i més brigades. Paquets socials, cursos de formació avançada, nous equips per a enginyers elèctrics.
- Requisició temporal (o permanent) de generadors per a zones residencials. La gent ja va a cafès i establiments per a treballar o simplement per a mantenir-se calent i connectada

La prioritat hauria d'estar en els llocs de residència permanent, no en els de l'oci. Aquestes són mesures mínimes que podrien millorar la situació del poble ucraïnès. Però per a això és necessari allunyar-se del mode de producció capitalista i centrar-se en els assumptes socialment importants, en lloc d'en l'afany d'acumulació de capital.

Els grups governants només prendran algunes mesures "radi-

Campanya de Priama Diia a Instagram contra el fred als centres d'estudi. Els atacs russos al sistema elèctric han creat una situació crítica per a tots els estudiants a Ucraïna, especialment a Kíev. Els estudiants de la capital no poden estudiar amb normalitat: fa fred en les residències, les aules i a casa; els horaris de tall del subministrament són estrictes i, sovint, d'emergència; després dels bombardejos, el subministrament es restableix lentament. Via @priama_diia en Instagram

cals" quan la seva permanència es vegi amenaçada. Les actuals mesures reguladores del govern són fins i tot molt menors que les poques solucions que hem proposat més amunt.

Actualment, la veritable guerra per la calefacció de la ciutat no la lliuren els funcionaris, sinó els treballadors de l'energia, els treballadors de serveis públics i els enginyers que treballen en condicions inhumanes. La seva tasca és heroica. El paper del govern municipal en aquesta lluita és el d'un espectador inoperant.

La burocràcia, que segueix la lògica del mercat, amb la seva incapacitat de prendre mesures radicals, són les veritables deficiències

de l'Administració Estatal de la Ciutat de Kíiv. Mentre Putin sembla el caos, no fingirem no tenir por de les runes. No obstant això, els treballadors van construir ciutats a Ucraïna. Podran tornar a fer-ho. Sempre ha estat el poble treballador qui ha construït tot, tant les fàbriques gegantines com aprofitar les reserves naturals.

La clau està en el fet que aquesta enorme força laboral integral, actui en benefici de la classe treballadora.

Entrevista a Andriy Movchan

Si l'ocupació d'Ucraïna i l'eliminació de la seva cultura, de la seva llengua, de la seva identitat nacional, si això és adient per a afeblir a l'OTAN, llavors què més és adient?

Entrevistem a Andriy Movchan, activista ucraïnès d'esquerres. Andriy viu a Barcelona des de fa 11 anys, com a exiliat polític, i forma part de la xarxa europea de solidaritat amb Ucraïna.

En primer lloc, explica'ns breument què fa la xarxa europea de solidaritat amb Ucraïna.

Aquesta xarxa uneix a organitzacions i activistes, en la seva majoria d'esquerres, de diferents corrents, trotskistes, anarquistes, socialistes, independentistes, també sindicalistes, que militen per donar suport a la resistència ucraïnesa i a la societat ucraïnesa, als moviments d'esquerres, moviments feministes i altres moviments progressistes a Ucraïna,

també en la seva lluita.

Has comentat que tu fa uns 11 anys més o menys que vius a Barcelona. Per què vas sortir d'Ucraïna?

Perquè jo tenia molts problemes amb la famosa extrema dreta d'Ucraïna. Jo he patit una sèrie d'atacs als carrers. Vaig ser perseguït i per això vaig haver d'abandonar el meu país. Perquè, per desgràcia, la policia no volia fer res amb aquests delictes. L'Estat no volia protegir-me d'això i per això vaig haver de sol·licitar asil polític a Europa.

Jo militava a l'anarcosindicalisme. Vaig ser un dels fundadors i activistes d'un sindicat estudiantil anarcosindicalista que es diu Ac-

ció Directa. Encara existeix aquest sindicat, hi ha una nova generació i continua lluitant. Per això estic orgullós d'aquests joves que fins i tot en aquestes condicions, en aquestes circumstàncies continuen lluitant. També jo era periodista d'esquerres i bloguer més o menys famós.

Hi ha un gran sector de l'esquerra a Europa, aquí en concret a l'Estat espanyol també, que s'ha negat a donar suport a la resistència ucraïnesa enfront de la invasió. Ja sigui perquè o eren obertament pro-Putin, que n'hi ha, perquè es neguen a acceptar que Rússia és una potència imperialista, o bé no eren pro-Putin però s'acullen al pes que té

la ultradreta i l'extrema dreta en el govern d'Ucraïna i al país. Tu creus que això és un factor per a determinar si s'ha de fer costat a un poble oprimint enfront d'una invasió imperialista?

És una qüestió molt complexa. Quan hi ha un conflicte per la supervivència nacional, en cada conflicte d'aquest tipus apareix el nacionalisme. Apareix un nacionalisme més radical, menys radical, però nacionalisme. És inevitable. A Palestina, també hi ha molt de nacionalisme. I normalment, en guerres de resistència nacional, la part més motivada és la part més radicalitzada del nacionalisme o del fonamentalisme religiós. Llavors això és inevitable.

Durant la Segona Guerra Mundial, moltes resistències contra els invasors alemanys eren liderades per elements nacionalistes o fins i tot de dretes, que no volien veure la seva nació ocupada. Com a Polònia, per exemple. I l'exemple més clàssic al qual es refereix sempre l'esquerra, la resistència del poble soviètic durant la Segona Guerra Mundial. Molts aquí creuen que va ser una lluita purament antifeixista, ideològicament comunista i això. Però no va anar així. Molts soldats soviètics entrevistats durant la guerra o després de la guerra, confessaven que lluitaven per la pàtria, per Rússia.

I també la propaganda soviètica dins de la societat durant la Segona Guerra Mundial no va ser basada en el comunisme o el socialisme o la revolució. Al contrari, volien ocultar aquesta part perquè hi havia sectors molt amplis decebuts amb la política de Stalin, però d'un altre costat volien defensar la seva pàtria dels invasors. I per això la propaganda soviètica per a motivar a la gent a lluitar va ser molt basada en nacionalisme i xovinisme rus, referint-se a l'imperi rus, als tsars, als herois mítics de la Rússia antiga. Per això mai hi ha una lluita pura.

A més és una mica hipòcrita que en aquests conflictes sem-

pre s'assenyali al nacionalisme oprimint com el dolent, però no s'assenyali al nacionalisme que envaeix, que al final també ho fa sota una bandera nacional. Llavors, quins motius donaries tu a aquests sectors per fer costat a la resistència ucraïnesa?

Sobretot, cal veure la seva motivació per a no donar el suport. Jo veig que per a molts no donar el suport és un intent d'afeblir a l'OTAN, afeblir al seu enemic contra el qual ells porten lluitant durant dècades. I quan ve un conflicte d'aquest tipus, quan l'agressor no és Occident, no és l'OTAN, sinó un imperialisme que s'oposa a l'OTAN, és molt difícil canviar el punt de vista i adaptar la seva postura a noves circumstàncies. Per això, moltes organitzacions no volen evolucionar amb la transformació de la realitat, sinó que volen conservar les seves posicions antigues que no són adients per als desafiaments d'avui en dia.

Llavors, per a afeblir l'OTAN i l'imperialisme occidental, hipotèticament, quin és el preu que ells estan disposats a pagar per això? No hi ha garanties que s'afebleixi, en el cas de l'ocupació d'Ucraïna fins i tot hi ha possibilitats que sigui més forta. Per això cadascun ha de preguntar-se, l'ocupació d'Ucraïna és un preu adequat per a afeblir a l'OTAN o no? Si l'ocupació d'Ucraïna i l'eliminació de la seva cultura, de la seva llengua, de la seva identitat nacional, si això és adient, llavors què més és adient? L'ocupació dels països bàltics també és adient? I què més? Fins a quin punt podem acceptar això? Cadascun ha de preguntar-se, on està el límit?

Sens dubte, alguna cosa que ha jugat bastant a favor de no fer costat a la resistència ucraïnesa des d'Europa ha estat l'herència estalinista en els partits d'esquerra. L'estalinisme, en comptes de trencar amb aquest passat imperialista de Rússia i d'envair altres pobles, el que va fer va ser potenciar-ho més. Llavors, quin

creus que és el pes de l'estalinisme a l'esquerra europea?

Jo entenc que a Europa del sud aquesta herència de l'estalinisme és fins i tot més forta que en altres parts d'Europa, perquè durant la Guerra Freda els partits comunistes eren una de les forces que lideraven la lluita contra dictadures, contra l'imperialisme i contra la reacció. I per això encara moltes organitzacions que tenen poc a veure amb l'estalinisme senten aquesta influència, és com una hegemonia.

Aquí l'estalinisme té associacions amb aquesta lluita, amb la lluita per la llibertat, lluita contra l'opressió i contra dictadures. Però a les nostres regions l'estalinisme ha portat molt de patiment al poble ucraïnès i a altres pobles, al poble del Kazakhstan, als pobles dels països bàltics, a les nacions d'Europa Central també. Per això cal tenir en compte sobretot l'experiència d'aquestes nacions que han viscut l'estalinisme.

A les nostres regions l'estalinisme ha portat molt de patiment al poble ucraïnès i a altres pobles

Aquesta ha de ser la referència primària, pensar en els pobles no en la seva pròpia identitat política perquè per a què serveix la política? La política ha de servir per als pobles, per a la gent. No per a sentir-se superior, no per a sentir-se més progressista que uns altres. Si la política d'algú domina davant del patiment del poble, llavors és una política falsa, és una política que no ajuda a la gent, sinó que ajuda a l'opressor.

Com deies, a més de jugar-nos un mal servei a l'esquerra, l'estali-

nisme va tenir un paper absolutament reaccionari en tot el que van ser les exrepúbliques soviètiques. A Ucraïna, l'exemple claríssim d'Holodomor, de tota la misèria i la fam a la qual va sotmetre el país. Durant molt de temps, en totes aquestes regions i des que va caure el mur de Berlín, del socialisme no se n'ha volgut ni parlar, perquè l'estalinisme va tacar el seu nom i el que hauria de ser una societat que emancipi, que alliberi, que destrueixi tota opressió i explotació. Llavors, vist que el futur d'Ucraïna s'està discutint entre el Kremlin i la Casa Blanca, i que Zelensky tampoc es vol desvincular de la Unió Europea i de l'OTAN, tu creus que és possible que el socialisme torni a aparèixer com una cosa desitjable a Ucraïna?

La qüestió del socialisme mai desapareixerà mentre que existeixin les classes socials. És una cosa òbvia. Però també, com a marxistes i materialistes, hem d'entendre una cosa sobre les societats d'Europa Oriental, i és que després del fracàs del projecte soviètic, del socialisme autoritari, la reacció es va aprofitar d'això i parlar de socialisme es converteix en un tabú durant un cert temps, mentre el trauma persisteix. I quan els d'esquerres, aquí a Europa Occidental, parlen que a Ucraïna hi ha un govern reaccionari, què es pot esperar? Després del fracàs del socialisme amb tantes contradiccions, no es pot òbviament esperar com un "boom" dels moviments revolucionaris. I Ucraïna no és una excepció. En tots els països d'Europa Oriental que han viscut l'experiència soviètica continua governant la dreta, sense excepció.

I hi ha una hegemonia de dretes. Llavors ha de passar com a mínim una generació, necessitem un canvi generacional. Però la guerra d'avui dia només ens allunya d'aquesta perspectiva, no ens hi acostava. Perquè Rússia utilitza també moltes referències a l'experiència soviètica, posen banderes

La qüestió del socialisme mai desapareixerà mentre que existeixin les classes socials.

en els seus tancs de la Unió Soviètica, i aquests tancs maten als nostres soldats, maten als nostres civils, destrueixen els nostres pobles i ciutats. Cal preguntar-se, això dona més popularitat al socialisme o no a Ucraïna? Clar que no.

Alhora, durant la guerra, s'han donat exemples d'autoorganització des de les fàbriques, els barris, sindicats, etc. Al principi hi havia les milícies d'anarquistes. Potser és una manera d'explicar que al final dels únics dels qui et pots fiar és del teu propi poble i de l'autoorganització i no dependre mai d'agents externs que responen als seus propis interessos.

Per descomptat, la lluita social, la lluita de classes a Ucraïna segueix. Hi ha sindicats, hi ha moviments feministes, hi ha moviment estudiantil, hi ha també periodisme independent. I tots aquests sectors populars intenten contribuir en la seva lluita contra la injustícia, fins i tot durant la guerra, perquè és molt difícil. Hi ha llei marcial, hi ha restriccions de censura, estan prohibides les manifestacions, estan prohibides les vagues, són circumstàncies de guerra. Però malgrat això, els sectors populars continuen lluitant, continuen criticant als polítics, a la corrupció, als capitalistes.

Finalment, què creus que és necessari perquè el poble ucraïnès pugui no sols expul-

sar a l'invasor, sinó aconseguir la seva independència? I quines perspectives de futur creus que s'obren per a Ucraïna?

Sobretot, el poble ucraïnès necessita suport i necessita solidaritat. No només dels governs occidentals, sinó també de la societat i a Europa i a altres continents. Necessitem que ens entenguin. Que volem sobreviure com una nació independent i per a això necessitem suport i necessitem una pressió cap a l'agressor.

No necessàriament la pressió militar, però sí pressió diplomàtica. Els moviments en el sud global poden pressionar als seus governs perquè no donin suport a l'agressor i que tallin les relacions comercials amb ells. Poden convèncer als seus ciutadans o informar com als seus ciutadans de no ser mercenaris d'aquesta guerra.

Perquè recluten moltíssima carn de canó a Àfrica, a Àsia, a Amèrica Llatina. Hi ha moltes maneres de donar el seu suport i això és molt important. Fins i tot un suport simbòlic per als ucraïnesos també és molt important. Que ens entenguin.

El poble ucraïnès necessita suport i necessita solidaritat. No només dels governs occidentals, sinó també de la societat i a Europa i a altres continents. Necessitem que ens entenguin.

Contra la propaganda russa i el dogmatisme esquerranista: solidaritat amb Ucraïna

Assemblea de Solidaritat Antifeixista amb Ucraïna (ASAU)

La invasió imperialista russa d'Ucraïna, que al febrer de 2022 compleix ja quatre anys, ha causat desenes de milers de civils morts, milions de desplaçats i una destrucció sistemàtica de barris obrers, infraestructures bàsiques i teixit social.

No estem davant d'un "conflicte entre blocs" abstracte, sinó davant d'una guerra d'agressió concreta, dirigida per un règim xovinista gran rus que nega el dret mateix a existir d'Ucraïna com a comunitat política i cultural. Des de l'Assemblea de Solidaritat Antifeixista amb Ucraïna (ASAU), com a internacionalistes i antiautoritaris, defensem el dret del poble ucraïnès a l'autodefensa armada enfront de l'imperialisme rus de Putin, sense per això deixar de mantenir una posició crítica cap a qualsevol Estat i cap a la pròpia direcció política ucraïnesa. La propaganda russa juga un paper central en l'ofensiva imperialista.

Des d'anys abans de la invasió oberta, els aparells mediàtics del Kremlin –RT, Sputnik i una galàxia de comptes, canals i portals "alternatius"– han inundat Europa i el món amb narratives que es presenten com a "antiimperialistes", però que en realitat justifiquen l'expansió militar russa. S'associa la resistència ucraïnesa amb el "nazisme", es redueix la complexitat social d'Ucraïna a una marioneta de l'OTAN i s'intenta convèncer a sectors de l'esquerra que donar suport a la lluita popular a Ucraïna equival a alinear-se amb l'imperialisme occidental. Aquesta intoxicació ideològica, finançada amb recursos bilionaris i amplificada per

Assemblea de solidaritat antifeixista amb Ucraïna en una activitat en València.

xarxes socials i mitjans "campistes", no és un simple error d'anàlisi: és una eina de guerra que legitima la conquesta territorial, el genocidi cultural i la repressió sistemàtica en els territoris ocupats.

Aquest dispositiu propagandístic beu d'una llarga tradició contrarevolucionària. L'estalinisme burocràtic ja es va presentar en el seu moment com a "socialisme" mentre aniquilava consells obrers, aixecaments pagesos i moviments anarquistes. Figures com a Lev Trotsky o Volin van denunciar com, en nom d'una retòrica revolucionària, es consolidava una nova classe dominant estatal.

El putinisme és hereu d'aquest llegat en clau capitalista-oligàrquica: utilitza l'antifeixisme de manera cínica per a encobrir un projecte imperial, patriarcal, homòfob i ul-

tranacionalista. Per als qui venim de tradicions revolucionàries, desemmascarar aquest ús instrumental del "antifeixisme" és una tasca urgent. Aquí es fa evident la "paradoxa de la tolerància" de la que parlava Karl Popper: una societat que tolera sense límits als qui volen destruir-la, acaba lliurant-se a la barbàrie. Portat al terreny de l'esquerra i del moviment social, tolerar o relativitzar la propaganda del Kremlin en nom del "pluralisme d'opinions" suposa normalitzar la negació del dret d'un poble oprimint a defensar-se. Quan uns certs sectors es neguen a donar suport a l'autodefensa ucraïnesa en nom d'un "purisme" ideològic –"no donem suport a cap exèrcit, tots són burgesos", "és només una guerra interimperialista"–, aquest idealisme abstracte es tradueix en

A dalt: Paradeta de la ASAU.

A baix: Manifestació en solidaritat amb el pueblo ucraïnès a València.

un avantatge concret per a l'imperialisme rus. No es tracta de "triar un bloc", sinó de comprendre que hi ha un agressor i un agredit, i que per als de baix a Ucraïna i a Rússia la derrota del projecte xovinista de Putin és condició per a qualsevol emancipació futura.

Des d'una perspectiva antiautoritària, donar suport a la resistència no significa atorgar un xec en blanc a l'Estat ucraïnès ni idealitzar a l'exèrcit. Significa reconèixer el caràcter híbrid d'aquesta resistència. Al costat de les estructures estatals, existeixen batallons territorials amb forta base comunitària, experiències d'autogestió i espais on militants anarquistes, feministes, sindicalistes combatius i col·lectius de base participen de

la defensa del territori mantenint una identitat política pròpia. Des de l'inici de la invasió hem vist vagues, protestes i assemblees que critiquen la política del govern de Zelensky, denuncien reformes neoliberals i exigeixen drets laborals i socials fins i tot en plena guerra. És a dir: la societat ucraïnesa no s'ha dissolt en un bloc monolític patrioter, i la lluita armada conviu amb la lluita social, sovint en tensió, però també en diàleg.

En aquest context, el dogmatisme de part de l'esquerra occidental –tant socialdemòcrata com de tradició "marxista-leninista" o fins i tot anarquista– es torna especialment nociu. Rebutjar de pla tota forma d'autodefensa armada per considerar-la "militarista" o "esta-

tista" és una posició que ignora l'experiència històrica dels propis moviments revolucionaris, des de les milícies a la revolució espanyola fins als partisans antifeixistes a l'Europa ocupada.

La dialèctica materialista obliga a pensar en les correlacions de forces concretes, no en esquemes abstractes. Quan un barri, una ciutat o una comunitat pagesa s'organitzen per a no ser massacrats, aquesta pràctica d'autodefensa pot obrir la porta a formes d'autoorganització, de ruptura de jerarquies i de politització popular que serien impossibles si el territori caigués sota ocupació.

A Ucraïna, aquesta obertura es tradueix, per exemple, en cooperatives obreres implicades en la reconstrucció, en xarxes feministes autònomes que lluiten contra la violència patriarcal en el front i a la rereguarda, i en la constitució inicial de batallons antiautoritaris i unitats amb forta presència llibertària.

No idealitzem aquests processos, però els reconeixem com a espais on es disputa el caràcter de la resistència: si estarà hegemònitzada per la burgesia nacional i l'aparell estatal o si deixarà espai per a projectes radicalment igualitaris, antipatriarcal i anticapitalistes. Mentrestant, la complicitat de les burgesies occidentals amb la maquinària de guerra russa mostra fins a quin punt el discurs "campista" es queda a la superfície.

En el cas de l'Estat espanyol, les sancions han estat parcials i plenes de forats. Les exportacions a Rússia s'han reduït en termes globals respecte a 2021, però es mantenen fluxos significatius de béns i serveis, especialment a través d'intermediaris, filials i marcs legals ambigus. El gas natural líquid (GNL) rus continua arribant a ports europeus, contribuint a finançar el pressupost militar de Moscou, mentre moltes empreses s'han limitat a gestos simbòlics de "suspensió" d'activitats sense trencar realment els seus llaços corpo-

No idealitzem aquests processos, però els reconeixem com a espais on es disputa el caràcter de la resistència: si estarà hegemonitzada per la burgesia nacional i l'aparell estatal o si deixarà espai per a projectes radicalment igualitaris, antipatriarcal i anticapitalistes.

ratiu. Entre les empreses espanyoles amb vincles persistents amb el mercat rus trobem a Acerinox (acer), Fluidra (equipament), Grup Borges ITLV (sector agroalimentari), Grup Fuertes a través de la seva participació a la càrnia Cherkizovo i Lladró amb diverses botigues que van continuar operant, així com grans firmes del tèxtil que, encara que van anunciar tancaments, han recorregut a llicències, franquícies o a tercers països per a continuar beneficiant-se de la relació comercial. Cooperatives i grups exportadors com Anecoop han maniobrat en aquest terreny gris de desviaments i triangulacions. En el pla internacional, desenes de multinacionals occidentals –incloent gegants de l'alimentació i el consum com PepsiCo o Unilever– han continuat operant a Rússia durant anys, pagant milers de milions en impostos que acaben engreixant un pressupost estatal bolcat en la guerra.

Aquest panorama demostra que la guerra no és només un enfrontament militar, sinó un entramat econòmic i propagandístic en el qual el capital global cerca assegurar els seus beneficis encara

que això suposi sostenir un projecte genocida.

Davant d'aquesta realitat, la resposta no pot ser el replegament moralista ni el “ni-ni” paralitzant, sinó la construcció d'una solidaritat internacionalista concreta: boicots, campanyes d'assenyalament de les empreses que continuen fent negocis amb la “federació” russa, suport amb material directe a les comunitats en resistència i coordinació entre moviments anticapitalistes de diferents països.

La resposta no pot ser el replegament moralista ni el “ni-ni” paralitzant, sinó la construcció d'una solidaritat internacionalista concreta

En aquest sentit, des d'ASAU concebem la nostra tasca no com un simple treball de denúncia, sinó com a part d'una xarxa viva de suport mutu. Col·laborem estretament amb Solidarity Collectives, una xarxa de suport anarquista i antiautoritària de referència, que manté vincles sòlids amb la Creu Negra Anarquista i amb altres estructures de suport a presos, desertors, objectors de consciència i comunitats afectades per la guerra.

A través d'aquestes xarxes, l'ajuda no es dilueix en la burocràcia

estatal ni en ONG institucionalitzades, sinó que arriba a col·lectius, militants i espais d'autoorganització que comparteixen una perspectiva llibertària, feminista i de lluita de classes.

Parlem de subministraments bàsics per a la supervivència, però també de recursos per a l'autoorganització, la comunicació independent i la defensa dels qui es neguen a ser carn de canó de cap Estat.

Trencar amb el dogmatisme, per a nosaltres, no significa renunciar als principis antiautoritaris, sinó prendre'ls de debò. Significa entendre que l'internacionalisme no és un eslògan abstracte, sinó una pràctica que es mesura en la capacitat d'estar al costat dels qui resisteixen, fins i tot quan la situació és contradictòria i no encaixa en els nostres models purs. Significa també assumir que la derrota de l'imperialisme rus és una condició necessària per a obrir processos revolucionaris tant a Ucraïna com a Rússia i en el conjunt de la regió, deslegitimant un règim que es presenta com a dic “conservador” enfront del supòsit “decadentisme occidental”.

Enfront de la propaganda russa i el cinisme de les burgesies occidentals, enfront del campisme i el purisme paralitzant, afirmem la necessitat d'una solidaritat activa amb el poble ucraïnès i amb els qui, des de dins de Rússia i Bielorússia, es juguen la llibertat i la vida per oposar-se a la guerra. No es tracta de triar entre Moscou i Brussel·les, sinó de construir un tercer camp: el de l'autonomia de classe, el de l'autoorganització i el de la revolució social. Trenquem el dogmatisme i el silenci còmplice!

Donem suport a la resistència popular ucraïnesa i als qui combaten l'imperialisme rus des de dins i des de fora! Per la derrota del projecte xovinista de Putin i per l'emancipació de tots els pobles!

Salvem als presoners de guerra de les urpes de Putin

Durant l'agressió imperialista russa contra Ucraïna, les tropes invasores van capturar milers de presoners de guerra de les forces ucraïneses. Molts més milers de soldats de la Federació Russa, FR –tant russos com estrangers– es van lliurar presoners a les Forces de Defensa d'Ucraïna *FDU. No obstant això, el tracte de totes dues parts cap als presoners és completament diferent. Són tristament conegudes i àmpliament difoses les imatges de vídeos de tropes russes executant a soldats ucraïnesos amb les mans lligades a l'esquena en el mateix lloc en què es van lliurar presoners. I el grotesc espectacle dels simulacres de "judicis sumaris", on sentencien als presoners ucraïnesos amb llargues condemnes. A més, el comandament de la FR continua lliurant centenars de cadàvers de presoners ucraïnesos –sense identificar–, capturats vius. I, encara més macabre, entre ells els forenses troben cossos de soldats russos.

És difícil obtenir xifres precises, en part perquè Rússia ha negat l'accés als presoners per part del Comitè Internacional de la Creu Roja (CICR), la qual cosa impedeix conèixer el nombre real de presoners i les condicions de la seva captivitat. No obstant això, els presoners de guerra ucraïnesos que tornen amb la seva salut infringida –molts d'ells van morir poc després del seu alliberament– i les organitzacions de drets humans denuncien pèssimes condicions sanitàries, tracte inhumant i constants tortures durant la captivitat.

Segons Amnistia Internacional, «la captivitat sistemàtica en règim d'incomunicació per part de Rússia als presoners de guerra i els civils ucraïnesos reflecteix una política deliberada dissenyada per a deshumanitzar-los i silenciar-los, deixant a les seves famílies en agonia mentre esperen notícies dels seus sers estimats.

En aquest context alarmant hem rebut, de part de familiars de presoners de guerra i activistes solidaris d'Ucraïna aquest anomenat urgent:

“Per l'alliberament dels activistes d'esquerra, defensors de Mariupol: Denys Matsola i Vladislav Zhuravlev, en captivitat russa. (...) Tots dos no sols són infants de marina del Batalló 501, sinó també coneguts activistes d'esquerra que han passat anys lluitant consistentment pels drets humans, la justícia social i contra tota forma d'autoritarisme, des de Putin fins al règim oligàrquic ucraïnès. (...)

Avui, tots dos es troben en captivitat russa en condicions inhumanes. Zhuravlev es troba reclòs en complet aïllament, sense comunicació amb el món exterior, i Matsola porta més de dos anys reclòs en règim d'aïllament, on ho deixen morir de fam deliberadament. Hi ha informació confirmada sobre tortures, a conseqüència de les quals la seva salut es va deteriorar greument. Les seves vides estan sota amenaça directa”.

Aquest cas demostra clarament que els qui van ser capturats pel règim rus no “són “neonazis”, sinó representants del poble: treballadors, soldats, activistes de di-

verses tendències, inclosos revolucionaris, socialistes i anarquistes. És precisament aquesta diversitat ideològica i social de la resistència ucraïnesa la que dona testimoniatge del seu caràcter veritablement democràtic i popular independent del govern de torn. El Kremlin no combat contra una “ideologia”, combat als quals defensen la llibertat i la sobirania d'Ucraïna.

Fem una crida URGENT a les autoritats ucraïneses: Demanem incloure immediatament a Denys Matsola i Vladislav Zhuravlev en les llistes de prioritats per a l'intercanvi i fer tot el possible per a assegurar el seu alliberament.

A les organitzacions internacionals de drets humans, els governs dels països democràtics, els moviments d'esquerra i antiautoritaris de tot el món els exhortem a exigir la fi de la tortura, la garantia dels drets bàsics dels presoners de guerra i utilitzar tots els mecanismes polítics i mediàtics de pressió sobre la Federació de Rússia.

Cridem a les organitzacions socials i polítiques progressives a donar suport a la campanya d'informació i denúncia. Perquè el silenci ja no és una opció. Denys i *Vladislav són els rostres de la resistència que uneixen la lluita per la llibertat del país i per un futur social més just. El seu alliberament és la nostra responsabilitat comuna. (...)

En el seu recent 6a Trobada a Itàlia, des del 13 al 16 de novembre, la Xarxa Sindical Internacional de Solidaritat i Lluites, RSISL va adoptar una resolució d'impulsar aquesta campanya pel seu alliberament.

DENIS MATSOLA

Denys Matsola és publicista, polític, activista de drets humans i exmembre del sindicat estudiantil independent d'esquerra "Acció Directa" i de l'organització "Moviment Social". A Crimea, va defensar el medi ambient, va fer costat al moviment de resistència tàrtar de Crimea i, després de l'ocupació, va ajudar a l'exèrcit ucraïnès. Treballant a Kíev i Lviv, va participar en l'evacuació de civils, va documentar crims de guerra i va publicar anàlisi. Denys es va unir a l'exèrcit voluntàriament en 2021, convençut que defensar a Ucraïna és també una lluita pel futur de la justícia social i la llibertat.

VLADISLAV ZHURAVLEV

Vladislav "Iskra" Zhuravlev és anarquista, artista i voluntari. Abans de la guerra, va participar activament en iniciatives culturals i socials de base, es va pronunciar contra la repressió política a Crimea i va secundar públicament les idees d'autonomia, solidaritat i autogovern. Des de 2017 va servir en un batalló d'infants de marina, on posteriorment va convidar a Denys.

#FREEMATSOALAFREEZHURAVLEV